

Britterna i Afghanistan skyddar tidernas största heroingröda

av Craig Murray (samma gäller Sverige)

Det har varit alltför lätt att bara godta påståendet att kriget i Afghanistan är det 'goda kriget' medan kriget i Irak är det onda misstaget.

Ursprungligen fanns det en logik i att attackera Afghanistan efter 9/11. Men denna vecka för sex år sedan har idag lett till en diskussion, om detta verkligen kan jämföras med nivåerna på antalet stupade under det andra världskriget, nu då andelen dödsfall bland de brittiska soldaterna nått upp till 10 %,

Men kärnfrågan är ändå denna: Vad dör våra soldater för? Då finns det en samling svar: För att bringa demokrati och utveckling till landet, att understödja president Hamid Karzais i hans försök att få ordning i landet, att bekämpa talibanerna och hindra fortsatt spridning av radikal Islam till Pakistan.

Men vid en närmare analys - håller detta som svar.?

Det har varit alldeles för lätt att acceptera det slöa påståendet att kriget i Afghanistan är det 'goda' kriget, medan kriget i Irak är det 'onda' misstaget. Ursprunget till detta synsätt är inte irrationellt.. Det fanns en logik i att attackera Afghanistan efter 9/11.

Visst var Afghanistan högkvarter för Usama bin Laden och hans organisation, vilka slog sig ner där och finansierades av CIA för att slåss mot Sovjet under åren 1979 – 1989. I jämförelse med detta var en attack mot Irak – som var Al Qaidas fiende och inte hotade oss – så helt irrationell att den inte kunde betecknas som försvarlig.

Attacken mot Afghanistan har ändå i jämförelse åtnjutit en mycket högre grad av offentlig legitimitet. Men operationen att avlägsna bin Laden var en sak. Sex års ockupation är helt klart något annat. Och få tycks ens komma på tanken att rubba denna åsikt att Irakkriget skall kunna vara i decennier.

Den som är chef över Afghanistans väpnade styrkor är general Abdul Rashid Dostum. Det är i hans område som även den svenska styrkan är förlagd.

Men Afghanistan gick aldrig att besegra för engelsmännen ens under höjden av sitt imperium, inte ens 240 000 ryska trupper lyckades. Så vad exakt är det då vi försöker vinna?

Under sex år av ockupation skedde en utveckling som ökat Afghanistans GDP med 66 % och nu utgör 44% av Afghanistans hela ekonomi. Detta är en lysande bedrift ur alla synpunkter, men varför trumpetas den nu inte ut? Varför?

Svaret är, att det vi uppnått är den största opiumskörden i världen. Talibanerna hade tidigare tvingat ner opiumproduktionen till precis noll.

Jag vill inte rekommendera de metoder de använde för att uppnå detta, som innebar att knipsa av bitar, ibland vitala bitar från folk.

Talibanerna var en hop galna och djupt otrevliga religiösa fanatiker. Men en sak var de helt emot och det var opium. Detta är en obehaglig sanning som våra spindoktorer lyckats dölja. Och det var lika omöjligt att få talibanerna att sälja Johnny Walker som heroin.

Talibanerna stämplade ut opiumhandeln och klädde av och drev ut krigsherrarna vars härjande och plundrande hade ruinerat det som var kvar i landet efter Sovjetkriget.

Enligt FN var opiumskörden år 2006 den största i historien och slog det gamla rekordet med 60 procent. Detta år blir den ännu större. I själva verket exporteras idag inte något råopium över huvud taget ur landet.

Man har nu lyckats med det som varje internationell hjälpverksamhet försöker få utvecklingsländer att göra. Afghanistan har gått över till industriell drift och ”värdestegring”. Så idag exporteras inte opium utan heroin i industriell skala.

Miljoner liter av de kemikalier som behövs i processen skeppas in till landet via tankfartyg. Dessa och de lastbilar som fraktar råopiet till heroinfabrikerna inne i landet avskiljer de vägar som rustats upp med internationell hjälp av våra NATO-trupper.

Hur har nu detta kunnat ske, och i den omfattningen? Svaret är enkelt. De fyra största spelarna i heroinhandeln är alla seniormedlemmar av den afghanska regeringen - den regering som våra soldater strider och dör för att beskydda.

Under attacken mot Afghanistan bombade amerikanarna från luften, medan CIA betalade, beväpnade och utrustade de nedtonade krigs- och drogbaronerna - särskilt de som var grupperade inom den Norra Alliansen - för att utföra markockupationer.

Vi bombade talibanerna och deras allierade till underkastelse, medan krigsherrarna flyttade in i deras ställe och grabbade tag i återstoden. Därefter gjorde vi dem till ministrar.

President Karzai är en god man. Han har aldrig låtit döda någon meningsmotståndare, vilket inte låter särskilt märkvärdigt men där nere i regionen är det högst ovanligt och troligtvis unikt för en afghansk ledare. Men ingen tror heller att det är han som styr landet.

För inte så längesedan bad Karzai amerikanarna att stoppa bombkampanjen i landets södra delar, eftersom det bara ökade stödet för talibanerna. Men USA brydde sig inte om vad han sa.

Till råga på allt, presidenten har ingen som helst kontroll över alla de krigsherrar han förfogar över bland sina ministrar och guvernörer. Var och en har fått styra sitt eget kungadöme, där den huvudsakliga verksamheten går ut på att berika sig på heroin.

Kunskapen om detta härstammar från min tid som ambassadör i grannlandet Uzbekistan mellan åren 2002 och 2004. Jag stod vid vänskapsbron i Termez år 2003 och såg jeeparna med svarttonade rutor frakta över heroinet från Afghanistan ner till rutten i Europa.

Jag såg tankvagnar fyllda med kemikalier vrålande ta sig in i Afghanistan. Ändå kunde jag inte övertala mitt land att göra något åt detta.

Alexander Litvinenko, den fd KGBagenten numera FSB, som dog i London i november efter att förgiftats med polonium 210 - han hade lidit av frustration över samma ämne.

Det har florerat massor med teorier om varför Litvinenko tvingats fly Ryssland. Men sanningen är den, att det var hans upptäckt om heroinhandeln som försatte hans liv i fara.

Litvinenko arbetade för KGB i Petersburg under de åren. Han blev medveten om den oerhörda mängd heroin som kommer in speciellt från Afghanistan och alldeles särskilt från den nya befälhavaren för Afghanistans väpnade styrkor Abdul Rashid Dostum.

Alltså från det självhärskardöme där general Dostum regerar i norra och östra Afghanistan, just det område där den engelsk/svenska ISAF-styrkan är förlagd.

Dostum är uszbek och heroinet passerar över Vänskapsbron från Afghanistan till Uzbekistan där det tas om hand av president Islam Karimovs folk för att därefter transporteras vidare i bomullsbalar över järnvägslinjen till St Petersburg.

Heroin-jeeparna körs alltså från general Dostum till president Karimov i Uzbekistan.

Storbritannien, USA och Tyskland har alla investerat stora summor i donationer till den mest sofistikerade detektions-och genomlysningstrustning till det uzbekiska tullcentret vid Termez. Detta för att stoppa heroinet från att komma igenom. Men konvojerna med jeepar som åker mellan Dostum och Karimov vinkas bara undan till sidan av byggnaden

Litvinenko avslöjade att St Petersburgs var ändpunkten och blev slagen av hur mycket stadens myndigheter var involverade, den lokala polisen och säkerhetstjänsten på de högsta nivåerna

Han rapporterade i detalj till president Vladimir Putin. Putin är naturligtvis från St Petersburg och folket som Litvinenko nämnde tillhörde Putins allra närmaste allierade. Det är på grund av denna Litvinenko's grova misskalkylering, som han var tvungen att fly Ryssland.

Jag hade som Litvinenko lika liten tur i försöken att få till stånd officiella åtgärder mot heroinhandeln. Där i slutändans St Petersburg fann han att de involverade hade det högsta beskydd.

I Afghanistan är general Dostum av vitalt intresse för Karzais koalition och de anspråk Västvärlden har på en stabil och demokratisk regering. Opium produceras över hela Afghanistan, men särskilt i den norra och nordöstra delen - alltså Dostums territorium.

Återigen har spinndoktorerna arbetat hårt för att dölja detta faktum och fått det att se ut som om huvuddelen av heroinet producerats i de södra små delarna under talibansk kontroll.

Men dessa delar i söder består av de mest folktomma och klippiga områdena. Det är därför en fysisk omöjlighet att producera merparten av den väldiga afghanska opiumskörden där nere.

General Dostum är befälhavare för de afghanska väpnade styrkorna och försvarsministern är samtidigt i sig själva sinnebilden för den västliga politikens bankrutt.

Dostum är känd för att låta binda sina opponenter till banden på en tanks och låta köra över dem. Han lastade fångar i metallkontainrar i blossande sol, så att mängder av dem dog av hetta och törst.

Efter att vi har bringat 'demokrati' till Afghanistan har Dostum beordrat en parlamentsledamot som irriterat honom att hållas fast medan han attackerades. Det sorgliga är att Dostum troligtvis inte är den värsta av dessa som ingår i Karzais regering eller ens den största smugglaren av dem alla.

Att karakterisera Karzais regering som 'good guys' är alltså rent nonsens.

Vår närvaro i Afghanistan och Irak är den största rekryteringskällan för islamiska militanter.

Det är detta som redan Alexander Burnes påpekat före sin död i det första afghankriget 1841. Det tjänar inget till med militära aktioner i Afghanistan. För varje gång du slår dem, får du bara deras egen numerär att svälla.

Den enda verkliga framgång vi haft i Afghanistan är att vi med detta fått gatupriserna på heroin att falla.

Kom ihåg detta nästa gång dina politiker vill få dig att ställa upp på att skicka fler soldater till Afghanistan.

Översättning: Ingrid Ternert